

Zerrin Koç
AŞKIN
SELAMI VAR

2. BASIM

Zerrin Koç
AŞKIN
SELAMI VAR

TÜRK YAZARLARI

1. basım: Ekim, 1998

2. basım: Mart, 1999

ISBN 975-510-871-8

© Zerrin Koç / Can Yayınları Ltd. Şti. (1998)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,

Özal Basımevi'nde basıldı. (1999)

Dizgi: Bedriye Başkan

Zerrin Koç
AŞKIN
SELAMI VAR

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Zerrin Koç, 26 Mart 1956 yılında Samsun'da doğdu. Bir erkek kardeşle, üç erkek kuzenle birlikte, kız çocuğunun ayrıcalıklı tutulduğu bir aile ortamında büyüdü. İlk, orta, lise eğitimini aynı kentte tamamladı. 1972 yılında evlendi. Üç kez anne oldu. Kadın-erkek ilişkilerini birey-toplum ekseninde gözlemlediği yıllarda '80 fırtınasının ardından şiirle başkaldırmayı denedi. İlk şiirleri 1985 yılında *Sanat Olaysı* dergisinde yayımlandı. 1986'da iki roman denemesinin ardından öyküler yazmaya başladı. 1987'de ilk öyküsü *Maide*, *Varlık* dergisinde yayımlandı. Aynı yıl art arda iki deneme yazısının yine aynı dergide yayımlanmasından sonra 10 yıl boyunca sürecek olan çeşitli kültür, sanat, edebiyat dergilerinde öyküleri ve daha çok öykünün sorunlarını inceleyen denemeleri çıktı. 1991'de ilk öykü kitabı: *Bir Ara Uğra, Sevgin Kaınımı Bende*, 1994'te ikinci öykü kitabı, *Ben Sizi Çok Aradım* yayımlandı. *Akıını Selâmı Var*, yazarın üçüncü öykü kitabı.

İÇİNDEKİLER

Aşkın Selamı Var	7
Oben	35
Bir Kadeh Yalnızlık	55
Kaybolma, Korkarım	77
Bir Kırlangıçdönümü Zaman	95
Bir Daha Beni Sevme	111

AŞKIN SELAMI VAR

Gözakları pas rengiydi. Dudakları düşündüğüm kadar yumuşak ve sıcak mıydı? Bakışlarımı dudaklarından ayıramıyordum. Kışkırtıcıydı. Bulduğumuz yer çoğunlukla öğrencilerin uğradığı bir çay salonu. Yüksekçe bir binanın dördüncü katı. Banttan yayınlanan müzikle insan sesleri birbirine karışıyor. Dışarıya baktığımda sıralanmış birörnek yüksek binaları görüyorum. Binaların tepesinde küçük gök parçası, şapka gibi duruyor. Masamız pencere kenarında. Karşılıklı oturduğumuzdan bu yana, ellerimi tutmak istediğini sezinliyorum. Hep ellerime bakıyor. Ya da bana öyle geliyor. Adı Mert. Yirmi üç yaşında. Sigara sunuyor, istemiyorum. Kendisi yakıyor. Uzunca bir nefes çekip küllüğe bırakıyor. Uzanıp alıyorum. Bir nefes de ben çekip aynı yere bırakıyorum. Yanımda Sıla, kucağında bir iki paket, her an kalkacakmış gibi iğreti oturuyor. Sıla, arkadaşım. Mert bir şeyler anlatıyor. Siparişlerimiz geliyor. Ona kayısı suyu, bana limonlu soda. Sıla bir şey istemedi. Şimdilik. Meyve suyunu dudaklarını hiç ıslatmadan yudumluyor. Gözlerimi dudaklarından ayıramıyorum. Sıla huzursuz. Gözü salonun kapısında. Tanıdık bir yüz görme korkusuyla gergin. İçin için burada ne aradığını soruyor kendisine; hiç kuşkum yok. Üstelik yüzüne yer-

leştirdiği huzursuz bir gülüşle Mert'i dinliyor. İlgilen-diğini göstermek için ara sıra sorular da soruyor. Sıla, kibar, saygılı bir kadın. Ancak şu an içinden bana sövgüler yağdırıyor. Sıla'yla göz göze gelmemeye çalışıyorum. Huzursuz şaşkınlığını gözlerinden bana yansıtacağını biliyorum. Gülmemek için bakmıyorum. Belki Mert, önemli, ciddi şeylerden söz ediyor-dur. Masanın altından bacakları bacaklarıma değiyor. Masa mı küçük, Mert'in bacakları mı uzun bilmiyorum? Göz göze geliyoruz arada bir. Bu kez gözlerine takılıp kalıyorum.

Sıla'yla dört yıl önce tanışmıştık. Yedi yaşında bir kızı, dokuz yıllık evliliği vardı.

Yoluma çıkana kadar yolunda görünen bir yaşam...

İç dünyama girip beni tanımaya başladıkça gözü kara, çılgın, sonra da uçuk olduğumu düşünmüştü. Bir gün önce de zırdeli olduğuma karar vermişti. Mert'i bir gün önce görmüştük. Yanına gidip tanışmıştım. Bugün de karşısına oturmuş dudaklarını, gözlerini incelemeye başlamıştım.

Her şey öylesine hızlı ilerliyor, değişiyor, dönüşüyordu ki, anlamak, tanımlamak, irdelemek için vakit yoktu. Hiçbir şeye. Susmanın kurnazlık sayıldığı çağ kapanmıştı. Giz diye bir şey de kalmamıştı. Kendi gizlerimizi taşıyamayacak kadar sabırsız ve dayanıksız olmuştuk sanki. Kendi kendimize dar gelmeye mi başlamıştık? Konuşmak, sürekli konuşmak... ne pahasına olursa olsun kendimizi karşımızdakine anlatmak; bizi dinlemediğini bile bile anlatmak. Bir hız, bir panik. Neyin telaşındaydık?

Giderayak yaşıyorduk. Giderayak seviyor, giderayak cayıyorduk. Dönüp dönüp yalnızlığımızla yüz-

leşiyor, yalnızlığımızla tanımlıyorduk kendimizi. Yaşama karşın tek savunmamız yalnızlığımız mı olacaktır?

Dün ayaküstü tanıştığımız Mert, bugün karşımıza geçmiş sürekli anlatıyordu. Kendisinden söz ediyordu. Ben dinlemiyordum. Sıla dinlermiş gibi yapıyordu. Mert bir dakikalığına sussa, öbürü fırlayıp gidecekti. Kızı okuldan gelmiş olmalıydı. Kocasını mutla telefon açardı. Kocasını... Sıla'yı şu an burda görseydi? Mert, ben ve O; kıyamet kopardı, "Bu oğlanın masanızda ne işi var?" diye. İş bununla bitse iyi. Bu kıyametten payıma düşeni ben de bolca alırdım. Benimle görüşmesini de yasaklardı. "Dul kadınla dolaşırsan olacağı bu işte!" derdi. Duyarlı kızdı Sıla. Bana bundan söz etmezdi; üzülp kırılmayayım diye. Geçen akşam mutfakta otururken bana: "Kesinlikle normal değilsin, ama bu halini seviyorum," demişti. Ben de en çok Sıla'nın bu görkemli şaşkınlığını seviyordum. Bir insan böylesine içten nasıl şaşırabilirdi? Bir kadına ancak bu kadar yakışırdı şaşırmak. Bir gözünde ay, bir gözünde güneş tutulurdu sanki. Son haftalarda sık sık takılıyordu bana: "Beni de kendine benzetmeye başladın. Sana uymayacağım artık. İş güc yapamaz oldum. Ütülenecek çamaşırlar birikti. Evi bok götürüyor. Yemek yapmak hak getire. Ben böyle değildim. Bu işleri zevkle yapardım üstelik. Allah kahretsin! Böyle olmayı seviyorum. Cadı mısın nesin? Seninle yaşamak ne büyük yorgunluk. Serüvenlerle dolusun. Sen bir yerlere gitsene. Şöyle birkaç ay görünme bana." Susuyordu sonra da. Birkaç dakika geçmeden, "Gitme sakın," diyordu. "Seni öyle çok seviyorum ki..."

Bu kentte ev işlerinden arta kalan zamanlarda televizyon izlerdi kadınlar. Zeytinyağlı pırasayı, yanında limon yoksa yemezdi kocaları...

Mert'e Sıla'nın kız kardeşim olduğunu söyledim. İçimden öyle geldi. Sıla, masanın altından bacağıma vurmak istedi; "Ne gerek vardı bu yalana?" dercesine vurdu da. Benim bacağıma değil, Mert'in bacağına. Nerden bilsindi bacaklarımızın birbirine karıştığını? Mert sarsıldı. Sıla anladı. Yüzünü ateş bastı birdenbire. Kendimi tutamadım. Sıla giderken hâlâ masaya kapanmış gülüyordum. Mert'in elini sıkıp,

"Görüşürüz," dedikten sonra bana döndü; "Burdan çıkışta bize uğra," dedi.

Tabii ki gidecektim Mert'in yaşamöyküsünü Sıla dinlemişti. Uğrayıp öğrenecektim.

"Kardeşin sana hiç benzemiyor."

"Babama benzer."

"Sen de annene mi?"

"Ben kimseye benzemem."

Gülmüyordum artık. Sıla'nın gidişiyle oyunun bir parçası da bitmişti. Bu bir oyun muydu? Neden öyle düşünmüştüm?

Tanrım bu çocuk neden bu kadar güzel bakıyor? Uzanıp küllükte tüten sigarasını alıyorum. İçerken filtreyi ıslatıyorum hafifçe. Islaklığını hissetmesini istiyorum. Yetmiyor, ellerini tutuyorum. Şaşırtıyor. Onun şaşkınlığı Sıla'nınkine benzemiyor. Ellerimi sıkıyor, parmaklarım acıyor.

"Ellerin buz gibi Mert. Ne kadar soğuk..."

"Ellerim her zaman soğuktur."

"Öyleyse sen hiç âşık olmamışsın."

"Hiç..." diyor.

Bu son yanıtla paldır küldür içim. Yüreğim küt küt. Elimi acıtan parmakları dudaklarıma götürüp öpüyorum. Öperken gözlerim kapanıyor. Parmakları titriyor avucumda önce, sonra çözülüyor; sıkıyor artık, ya da sıkamıyor. Bütün gücü o öpüşte erimişçesine... Parmakları dudaklarımda dağılıyor. Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Gözakları pas rengi demiştim ya, şu an kıpkırmızı olmuş. Elini bırakıyorum usulca masanın üstüne. Bacağımı bacağından çekiyorum. Müzik güzel. Yumuşak. Dokunaklı. İçime işliyor. İçim karmakarışık. O da çekiyor kendisini geriye doğru. Sirtını sert bambu çubuklara yaslıyor. Dışarı bakıyor; göğe... Neden içlendiğimi anlamıyorum, ama ağlamak istiyorum. Ansızın tıkanıyorum. İçimde sesler... Sanki liflerim gürültüyle birbirinden kopuyor. Gözucuyla ona bakıyorum. Çenesi titriyor. Şimdi de alt dudağını ısıyor. O güzelim dudakları titriyor. Yüz kasları gerilmiş can acısına benzer bir ifadeyle bakıyor. O da mı ağlamak istiyor? Gözyaşlarını bastırmak için mi dudağını böyle ısıyor. Neden karşımda otururken kaşık için kadar görünen göğe bakıyor? Bana neden bakmıyor? Sakalını kaşıyor. Kaşındığından değil oysa. Sol ayağını oynatıyor sürekli. Masa hafifçe sallanıyor. Benim ellerim de bir anda soğudu. Üşümeye başladım içten içe. Şu yaz sıcakta... bize neler oluyor? Ona sarılmak istiyorum. Bu istek çoğaldıkça daha çok çekiyorum kendimi geriye doğru. Sirtımı ona sıkı yapıştırıyorum bambu çubuklara. Sirtım acıyor. Kızın biri şıllık bir tavırla yanımızdan geçiyor. Bir ona bir de bana bakıyor. Kız bu masada tuhaf bir şeyler olduğunu sezinliyor. Bakışlarından anlıyorum. Kırıtmayı bırakıp hızla uzaklaşıyor.

Benim derdim başka; gücümü toplayıp usulca sesleniyorum:

"Mert...bak bana!.."

Başını çevirip bakıyor. Dilimin ucunda bir yığın sözcük. Beynimde henüz sözcükleşmemiş düşünce yığını. Yutkunuyorum. Bana bakmasını istemiştım ya, bakıyor. Bakmakla kalmayıp yüzüme doğru eğiliyor. Bacağı bacağıma dokunuyor gene. Dirseklerini masanın ortasına dayayıp iki eliyle yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Öylece hiç kıılmıtsız duruyorum. Gözlerim kapanıyor. Saçlarımı geriye doğru itekliyor. Karşısındaki insanı algılayarak tanımaya çalışan bir kör gibi, parmaklarını gözkapaklarımda, yanaklarımda, alnımda, şakaklarımda dolaştırıyor. Gözlerimi açamıyorum. Uyuşmuş gibiyim. Parmak uçları şimdi de dudaklarımda. Hafifçe aralıyorum. Boynumu okşuyor sonra. On parmağının dokunuşunu on ayrı noktamda hissediyorum. Avuçları serin. Boynum yanıyor. Gözlerimi hâlâ açamıyorum. Açtığımda kendimi göremeyecekmişim duygusuna kapılıyorum. Okşayışları sürerken,

"Aç gözlerini," diyor.

Yüreğimdeki yaranın kabuğu hâlâ yumuşak. Sesi, bu yarayı azdırıyor. İçimden hovarda trenler geçiyor. Bu dokunuş biraz daha sürerse, trenlerden birine binip kaybolacağım. Bu okşayış biraz daha uzarsa, trenlerden birinin altında kalacağım.

"Yapma," diyebiliyorum.

Bırakıyor. Gözlerimi açıyorum. Kabuğuna çekilmiş. Öyle durgun ki. Küllükte tüten sigaranın dumanıyla gözleri yalazlanıyor. Ağır ağır gözkapaklarını açıp kapatıyor. Bana bakışı içime dokunuyor. Konuşurken sesi kırılgan gibi:

"Hadi gülsene. Neden sustun?"

"Gülüşüm kızdırdı mı seni?"

Yanıtlamak yerine sorularını sürdürüyor:

"Bir işin var mı?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun?"

"Ben gezginim," diyorum.

"Bu bir iş mi?"

Çubuklara sırtımı yapıştırırken yanıtlıyorum:

"Çok zor bir iş. Düşünemeyeceğin kadar."

İşimi irdelemekten cayıyor. Gözü ellerimde. Yeni bir soruya hazırlanır gibi. Bakalım bu kez ne soracak?

"Sıla evli. Sen evli değilsin, değil mi?"

Bakışları ürkekçe, onaylamamı bekliyor. Son sorusundan ötürü pişmanlık duyduğunu sezinliyorum. Yanıtı merak ettiğinden eminim. Aynı zamanda öğrenmek istemez gibi. Onu yorumlamaktan yoruluyorum ansızın. Nedir bu? Kedi fare oyunu mu? Öyleyse ben bu oyunun hem kedisi, hem de faresiyim. Kimseyle oynamıyorum kendimden başka.

"Evli değilim."

Gevşeyen bedeni, bana denizanasını hatırlatıyor. Dalgalara göre hareket edebilen denizanasını. O da benim yanıtlarıma göre bir kasılıyor, bir gevşiyor.

Dün gece, saatlerce beni düşünmüş. Sabahın dördüne dek. Radyo dinlemiş bir ara. İki paket sigara içmiş. Sonra da yorulup uyumuş. Annesi, babası paniklemiş.

"Neden paniklediler?"

"O intihar girişimimden sonra, her hareketimi izliyorlar. Korkuyorlar gene denerim diye..."

Zerrin Koç

AŞKIN

SELAMI VAR

Aşkın Selâmı Var, aşkı konu edinen altı güzel öyküden oluşuyor. Altı öykünün de başkişisi kadın. Kitap boyunca, bir öyküden öbür öyküye atlayarak, kadın gözüyle aşkın değişik boyutlarını yaşayacaksınız. *Zerrin Koç*, kendine özgü öykü anlatışıyla aşkı okuruna yaşatmayı beceren bir yazar. Öyküler, bir akarsu gibi, aşkın taşlarına, kayalarına çarpa çarpa kendine bir yol bulup akıyor. Yazarın Türkçeyi kullanımındaki beceri, konuya yeni boyutlar, yeni incelikler kazandırıyor. Yazarın bir öyküsünde dediği gibi:

Gün ıstıyor. Pembelik dağılmış. Karanlık parçalana parçalana unıfak oluyor. Bulutlar, alacamenekşeler gibi öbeklenmiş. Aydınlık, karanlığı bir safra gibi gökyüzünden atıyor. Gece, gündüzü bölünerek, renkten renge girerek doğuruyor. Ona günün doğuşunu gösterecektim. O bana, aşkı gösteriyor: "Korkma, diyor, "aşk bu... Bu aşk."

Kapaktaki resim: CURT DOTY

ISBN 975-510-871-8

9789755108711>